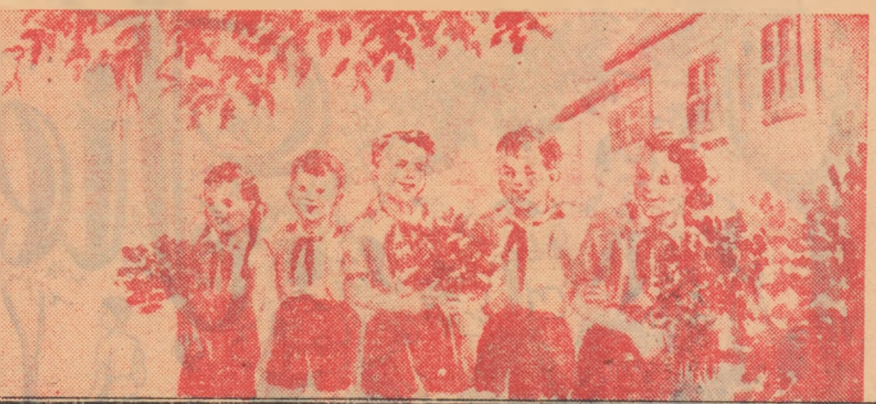
Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 70 (422) miercuri 31 august 1955 * 4 pag. 15 bani

Miine incepe şcoala.
Vă dorim, dragi cititori, succes la învăţătură!

La început de an şcolar

Ilie Murgulescu
Ministrul Invăţămîntului

Incepem un nou an şcolar. Şcolile din ţara noastră îşi deschid mîine larg porţile pentru a vă primi cu căldură pe voi, copii dragi ai patriei noastre libere, pionieri şi şcolari.

Ca în fiecare an, şi anul acesta, în timp ce voi v-aţi odihnit în vacanţa de vară cutreerînd munţii, însorindu-vă pe plajele litoralului sau petrecîndu-vă plăcut timpul în tabere, oamenii muncii din ţara noastră conduşi de partid şi guvern, nu şi-au precupeţit eforturile pentru a vă creea condiţii cît mai bune de învăţătură pentru noul an şcolar. S-au construit noi localuri de şcoală şi săli de clasă luminoase şi spaţioase, au luat fiinţă noi internate, cămine, cantine, biblioteci, laboratoare. Localurile şcolilor au fost zugrăvite şi înfrumuseţate, mobilierul a fost reparat. In tipografii s-au tipărit milioane de cărţi şcolare, iar fabricile au confecţionat pentru voi rechizitele necesare.

Partidul şi guvernul, statul nostru democrat-popular a făcut totul pentru ca voi să vă puteţi îndeplini principala sarcină ce vă stă în faţă: să învăţaţi temeinic şi să vă desăvîrşiţi educaţia patriotică.

Pionieri şi şcolari care veţi trece mîine cu forţe împrospătate pragul claselor, pregătiţi-vă să munciţi astfel încît să meritaţi dragostea plină de grijă ce vi se dăruieşte! Căutaţi să îndreptăţiţi prin eforturi sporite în munca de însuşire a cunoştinţelor, încrederea şi nădejdile pe care poporul nostru muncitor şi conducerea ţării şi le pun în voi!

Daţi cea mai mare atenţie studiului individual, muncii cu cartea, ocupîndu-vă sistematic de aprofundarea fiecărei lecţii şi de dezlegarea fiecărei probleme în parte. Nu vă mulţumiţi cu însuşirea superficială a celor învăţate, ci căutaţi să pătrundeţi în adîncul lucrurilor. Cereţi învăţătorilor şi profesorilor voştri să vă ajute acolo unde vi se pare că nu aţi înţeles pe deplin.

Mai presus de toate însă, nu uitaţi nici o clipă că însuşirea ştiinţei nu înseamnează numai cunoaşterea din carte a regulilor, teoremelor şi legilor naturii ci presupune şi priceperea de a aplica aceste cunoştinţe în viaţa de toate zilele, în practică. De aceea, participînd activ şi conştient la însuşirea temeinică a materiei predate, convingeţi-vă de valabilitatea cunoştinţelor dobîndite verificîndu-le în practică. Activitatea pe loturile şcolare, în cadrul cercurilor pe materii şi în atelierele şcolare constituie un minunat prilej de a vă înarma cu preţioase deprinderi şi cunoştinţe practice care vă permit să intraţi mîine în primele rînduri ale constructorilor vieţii noi care se clădeşte în ţara noastră.

Dar viitoarele cadre de specialişti bine pregătiţi în toate domeniile de construcţie a socialismului, de care are nevoie patria noastră, trebuie să fie în acelaşi timp oameni ai societăţii noi, al căror caracter şi conduită să facă cinste patriei şi eroicului nostru popor muncitor.

Cultivaţi în inimile voastre marile însuşiri pe care partidul le cere oamenilor noi: cinste, dragoste de muncă, disciplină şi perseverenţă în atingerea scopului urmărit, spirit de iniţiativă, îndrăzneală şi curaj, patriotism înflăcărat şi solidaritate cu tineretul din lumea întreagă, iubire fierbinte pentru Uniunea Sovietică — eliberatoarea noastră — ţara socialismului victorios.

Iubiţi şi respectaţi pe învăţătorii şi profesorii voştri, oameni care îşi închină întreaga lor viaţă instruirii şi educării tineretului, care vă îndrumă pas cu pas, cu dragoste şi pricepere, pentru a vă face capabili să atingeţi cel mai înalt ţel, acela de a fi folositori scumpei noastre patrii.

Muncind cu hotărîre, nu va exista pisc al ştiinţei sau al iscusinţei pe care să nu-l puteţi cuceri. Numai munca deschide drumul spre o viaţă plină de bucuria de a trăi.

Vă felicit cu prilejul acestei însemnate zile a începutului de an şcolar şi vă urez, dragi pionieri şi şcolari, spor la învăţătură!

„Iată, aceasta e şcoala la care veţi învăţa şi voi"... Cu multă prietenie au primit pionierele din clasele mai mari oaspeţii dragi — elevele din clasa I-a.

In dimineaţa lui 1 septembrie

Dimineaţa lui întîi septembrie. Tu te-ai trezit demult. Eşti nerăbdător; emoţia primei zile a noului an şcolar nu-ţi dă pace încă de aseară. Pe scaunul de lîngă pat se află ghiozdanul rînduit cu grijă. Cravata, frumos călcată, te aşteaptă lîngă cămaşa sclipitoare de curăţenie. Te îmbraci. Iţi iei rămas bun de la mama care te însoţeşte la fel de emoţionată pînă la poartă şi, săltîndu-ţi cu un gest şcolăresc ghiozdanul sub braţ, te duci. De abia acum îţi dai seama că gustarea de dimineaţă a rămas neatinsă pe masă...

Ajungi la şcoală. In curte, după liniştea vacanţei, domneşte iar cunoscuta hărmălaie de rîste, strigăte, cîntece. Uite-ţi vechii colegi, iată-i şi pe cei din'r-a-ntîia, încă sfioşi, neîndrăsnind să se amestece în învălmăşeala din curte.

Tu îi priveşti cu simpatie. Cît îs de neştiutori... Dar nu-i nimic; şcoala va începe treptat să le îmbogăţească mintea şi inima, aşa cum ţi-a înbogăţit-o ţie. Şi totuşi, cît mai ai de învăţat, cîte întrebări nu se nasc în sine-ţi, cerînd răspuns. Nenumărate probleme interesante de fizică, matematică, te pasionează şi nu întotdeauna le ştii rezolva. De pildă, doreşti să cunoşti cît mai mult în legătură cu posibilităţile de lansare a unui satelit artificial al pămîntului. Sînt aici destule probleme de fizică, matematică, pe care nu le poţi deslega de loc sau doar în mică măsură. Lansarea unui satelit artificial, aceasta e numai una din întrebările şi mirările tale. Alături de ea mai sînt sute. Tuturora însă le va da răspuns şcoala, făcînd din tine un om cult, cunoscător al ştiinţei, artei, vieţii.

Dar gîndindu-te la foloasele pe care le ai din partea şcolii e bine să ştii dinainte că totuşi nimic nu-ţi va cădea din senin. Ca să păstrezi cunoştinţelor pe care ţi le dă, şcoala îţi cere dorinţă şi mai cu seamă voinţă de a învăţa, de a munci cu pasiune. Marii savanţi cărora poporul le poartă respect veşnic, datoresc victoriile lor tocmai dorinţei şi voinţei de a munci fără preget, de a cerceta, de a nu-şi precupeţi puterea de muncă atunci cînd lucrau la o invenţie folositoare vieţii oamenilor. Nu din senin a descoperit marele nostru învăţat Victor Babeş leacul turbării, ci cu preţul unor îndelungi ani de studiu şi chinuitoare experienţe. Mai mult, a avut de-nfruntat pe deasupra şi neîncrederea, duşmănia cu care-l priveau stăpînitorii de pe atunci ai ţării. Totuşi, el nu s'a descurajat. A vrut, a muncit, a învins. Uriaşa lui descoperire — leacul turbării — a salvat şi salvează mii de vieţi. De aceia noi îi purtăm recunoştinţă.

Azi, pe tine nu te împiedică nimeni să înveţi, să cercetezi, să faci descoperiri noi. Ba, dimpotrivă, eşti îndemnat la asta de întregul popor. Regulamentul organizaţiei de pionieri îţi vorbeşte despre acest lucru. Rămîne ca tu să şti a culege nestematele cuprinse în preţioasa comoară care e şcoala. Aceste nestemate — de milioane de ori mai sclipitoare ca diamantele — îţi vor lumina calea spre un viitor minunat. Deci, munceşte, străduieşte-te. Altfel nu se poate; nimic nu-ţi cade din senin.

Tie îți povestim

Vacanța s-a sfîrșit. A fost frumoasă, nespus de frumoasă. In zilele ei, pionierii au colindat întinsurile ținutului lor natal, au continuat munca pe lotul școlar, s-au veselit și-au călit trupurile. Totodată însă vacanța le-a împrospătat și le-a îmbogățit cunoștințele. Cercetînd ținutul natal, copiii s-au întîlnit cu plante, cu roci, cu fenomene despre care au învățat în anul școlar trecut. Continuînd experințele pe lotul școlar, copiii au căpătat cunoștințe noi despre natura plantelor, despre felul cum omul poate creea soiuri noi.

Da, multe lucruri noi au aflat copiii în timpul vacanței. Le-au rămas însă și multe taine nedeslegate. Cine oare le va desvălui „secretele" acestora? Cine îi va ajuta să gă

Despre un mînz și niște plăcinte

Anul trecut, în plină vară, elevii de la Casa de copii „Vasile Roaită" din Tecuci au primit o veste care i-a bucurat foarte mult. Le-o adusese Lungu Mitică, colegul lor de școală:

— Băieți, vom avea de-acum înainte doi cai. Adică... nu sînt amîndoi mari, numai unul. Celălalt e un mînz!

— O să-l creștem noi? întrebară plini de curiozitate copiii.

— O să vedeți! Așteptați...

Intr-adevăr, conducerea școlii cumpărase o iapă cu un mînz, pentru treburile internatului. De cum făcură cunoștință cu mînzul, care avea pe atunci doar cîteva luni, copiii hotărîră ca numele lui să fie Dragoș.

Mînzul Dragoș deveni din acea zi răsfățatul copiilor și fu nevoit să se încadreze programului stabilit de băieți. Dimineața îi dădeau de mîncare înainte ca ei să-și fi băut ceaiul. După ce terminau orele de curs și după ce luau masa, mergeau să-l hrănească pe Dragoș. In cîteva zile, mînzul învățase care era ora de masă a copiilor și îi aștepta lîngă sala de mese pînă cînd aceștia terminau de mîncat. Cînd ieșeau pe ușă, aproape fiecare dintre ei îi strecura în gură cîte-o bucățică din ultimul fel servit la masă: prăjitură, măr sau gogoașă.

Și astfel, după ce își îndulcea bine gura, primea și porția de ovăz și de lucernă...

In timpul anului, copiii au învățat multe lucruri interesante despre îngrijirea animalelor și despre unele însușiri ale acestora. De aceea, cînd au primit vacanța de vară, ei s-au hotărît să se ocupe mai îndeaproape de mînzul lor.

A venit însă o vreme cînd elevii acestei școli s-au dus cu toții să ajute la muncile cîmpului pe țăranii de la gospodăriile colective din apropiere. Singurul rămas să îngrijească mînzul a fost Lungu Mitică. Băiatul observă că Dragoș își pierdea pofta de mîncare văzînd cu ochii. De abia mai prindea cu gura cîte un fir, două de nutreț, și mai tot timpul se plimba prin fața bucătăriei sau pe lîngă dormitoare.

— Măi, băieți, să știți că Dragoș al nostru s-a îmbolnăvit, le spuse Mitică băieților într-o seară.

Și le povesti tot ce se întîmpla cu Dragoș.

Băieții erau îngrijorați de-a binelea. Nu-și dădeau însă seama ce boală putea să aibă Dragoș. A doua zi au plecat iarăși după treburi. Mînzul continua să aibă același aer abătut.

Pe la amiază, Mitică scoase căruța să meargă pînă în piață după cumpărături. L-a luat și pe Dragoș, cu gîndul că plimbarea îi va face bine. Mînzul mergea la pas după căruță, cînd deodată se opri în mijlocul pieței. Pufăia pe nări și privea cu atenție o tarabă pe care erau înșirate o mulțime de plăcinte. In apropiere, un pionier, care tocmai cumpărase una, mînca cu multă poftă.

Dragoș se apropie pe nesimțite de tarabă și rămase cu ochii pironiți la băiat. Pionierul continua însă să-și înghită plăcinta, fără să ia prea mult în seamă mînzul, ba fu gata chiar să plece. Dar în aceeași clipă, Dragoș apucă cu o mișcare iute o bucată de plăcintă și, cît ai zice pește, o și înfulecă.

— Se vede că dumnealui îi plac plăcintele, strigă pionierul, printre hohote de rîs, vînzătorului, care nici nu observase furtișagul.

— Gonește-l, măi băiete, ce te uiți la el, nu vezi că-mi mănîncă plăcintele? se răsti supărat, dar și nițel înveselit, vînzătorul.

Intre timp, Mitică observase scena și rămăsese uimit de obrăznicia mînzului. Sări repede din căruță și-l fugări pe Dragoș prin fața tarabei. Ajuns acasă, Dragoș se opri drept în fața ieslei și începu să mănînce lucernă cu poftă.

— Măi, ce să fie cu el? se întrebă Mitică. Nu cumva plăcinta i-a făcut poftă de mîncare?

Seara, el povesti prietenilor întîmplarea din ziua aceea.

— Și acum mănîncă? îl întrebară băieții.

— Mănîncă, nu glumă! Parcă ar fi luat vre-o doctorie de poftă de mîncare.

— Mitică, am găsit! Lui Dragoș i s-a format un reflex condiționat. Iți aduci aminte? Am învățat noi despre asta. El s-a obișnuit ca înainte de porția de fîn să-i dăm o prăjitură sau altceva.

— Las' că-l dezvățăm noi, adăugă Mitică. Trebuie să mergem cu experiența mai departe, să însoțim porția de fîn a lui Dragoș cu sunetul unui clopoțel. Vreți băieți?

. . . .

Multe zile de-a rîndul, copiii au făcut tot felul de încercări de a dresa mînzul. Să nu credeți însă că s-au oprit aici!

Acum băieții noștri abia așteaptă să înceapă școala. Iși fac socoteala cîte vor învăța din manuale și cîte experiențe interesante vor mai face de aci înainte.

Gh. NEGREA

LA „MOARA DRA

Excursia începuse cu peripeții chiar din clipa în care ne găseam în gara Orașului Stalin.

Ne strînseserăm cu toții pe peron.

Venise și Lehman baci, conducătorul excursiei noastre, și Itu Constantin, instructorul de pionieri, au venit rînd pe rînd Rodica și Lenuța, cu fratele ei Mitică, apoi Gigi, Nicu și ceilalți băieți.

Mai lipseau din grup doar Tomescu Cristian și Drăguș Nicolae.

De acasă aflasem că au plecat pregătiți pentru excursie.

Trenul de Zărnești a pornit. Eram siguri că-i vom găsi pe cei doi acolo, în gară. Fetele, mai moraliste, se tot sfătuiau cu noi cum să-i prelucreze pe cei doi „grăbiți".

...Zărnești... In gară, nici picior de pionier. Am înghițit în sec toate observațiile ce le pregătisem. Intrebat de noi, un moșneag ne-a spus că parcă ar fi zărit mai de vreme prin gară doi pionieri, unul mai răsărit și altul cam de o șchioapă, amîndoi cu saci de excursie pe umeri.

Am răsuflat ușurați. Ei erau, fără îndoială.

Și acum, la drum! — Ne gîndeam că-i vom întîlni pe drumul dinspre cabană. Făcusem însă mai mult de jumătate din drum și încă nu dădusem de urma lor.

Cum am ajuns la cabană, ne-am dus direct la dormitor. Eram hotărîți să ne lăsăm lucrurile acolo și să pornim după prietenii noștri. Cînd colo, ce să vezi: în șirul de paturi din dormitorul comun, zîmbind prin somn, Tomescu Cristian și Drăguș Nicolae pufăiau fără nici o grijă, odihnindu-se după drumul ce-l făcuseră.

Vă întrebați poate ce-a urmat? Ei bine, o învălmășeală de perne și chiote, care ne-a înveselit până la urmă pe toți.

★

Dimineața ne aștepta o surpriză plăcută. Grupului nostru i se alăturaseră și doi alpiniști din lotul național: tovarășul Gheorghiu și tovarășul Floricioiu.

Eram cu toții bucuroși; știam acum sigur că vom avea o excursie interesantă.

Am început urcușul. Aerul rece al dimineții și umbra deasă a pădurii de brazi prin care treceam ne făceau mersul mai ușor.

...Marele grohotiș... Nu-i glumă să străbați acest povîrniș abrupt, format din pietre fărîmate. Băieții noștri nu cunoșteau însă teama. Căutau pietre din cele mai frumoase, iar unii, mai precis Gigi Burețía și Nicu Spinei, cum îi scăpai din ochi, luau calea stîncilor, pe unde știau ei că vor găsi vreun exemplar rar de floare de colț.

Pe unul din povîrnișurile acestea am avut o întîlnire din cele mai plăcute. Ne așezasem tocmai pentru cîteva clipe pe pietre, ca să privim mai bine priveliștea minunată a văii Dîmboviței și-a culmilor ce-o străjuiesc.

Deodată, atrași de zgomotul pietrelor ce veneau rostogolindu-se de sus, ne-am întors cu toții și am rămas înmărmuriți de admirație, privind cum sare din colț în colț, din piatră în piatră, cu sprinteneala unei căprioare, un băiat de vreo 13 ani. S-a oprit în dreptul nostru și, doritor de a se împrieteni cu băieții din grup, a început să le

A învățat în v

★

Gheorghe Fodoreanu de la Școala de 7 ani nr. 12, București, s-a întors din tabără.

Surpriză: de-acum nu mai cere ajutorul mamei la toate cele.

Iată, nasturele descusut de la haină în timpul jocului, și-l coase singur (foto 1). Pentru reparatul clanței la ușă nu mai trebuie chemat un meșter anume (foto 2). In ceea ce privește arta bucătăriei, el a devenit neîntrecut în curățatul cartofilor (foto 3).

★

1

2

nou an şcolar

ască răspuns la nenumăratele întrebări născute din intîlnirea directă cu fenomenele
turii? Este oare cineva care să-i ajute să continue cercetările, să le potolească setea
de cunoştinţe?

Există! Acest „cineva" va sosi mîine, la primul clinchet al clopoţelului şcolii:
ul an şcolar!

Noului an şcolar îi vor povesti copiii despre tot ceea ce au aflat în vacanţă şi,
preună cu el, vor porni apoi mai departe să deslege noi taine. Ii va conduce pe drumul
esta cuvîntul cald al profesorului drag. Zi de zi, oră de oră, profesorul le va dezvălui
răbdare înţelesurile multor lucruri pe care ei nu le cunosc. Acolo unde le va fi greu
va ajuta, şi întotdeauna va fi alături de ei.

Clubul tinerilor turişti

LUI"

face el şi
place să se
nea Pietrii

în vorbă,
e, care era
nul turmei
o zărisem
jos într-o
pc it o
cruri inte-
e locurile
pe Piatra
are le cu-
bine.
t eu să
la Moara
Şperlea, ne
ghiţă, dar
învoit de

zit noi de
i am ciu-
hile. Oare
Ardeam de
nuţa Cal-
ună alpi-
tele grupu-
i vadă cît
uri intere-
repede la
i-l rugă:
man, ne-a
ul că pe-
e Moara
vrei să ne
i acolo?
rîsul, ne-
ncercă s-o
ţa:
fato, să
dracu'?
te! Dacă
pe voi în
nacină aşa
pietrele

le Lenuţei,
lpinist din
o cam luă
pti surorii
reche. Le-
rîs:
ăi Mitică,
hiar că e
lo?
sări Mitică

mărturisi

să mergem

em, încu-
b...

Pe la ora prînzului am poposit la Cerdacul Stanciului. Aproape că nici n-am mai avut răbdarea să privim bine acel fenomen ciudat al naturii, care formase cerdacul (gîndurile noastre tot la Moara Dracului erau).

Ce să vă spun, n-a fost uşor drumul pînă la Moara Dracului. Dar cîte bucurii am avut totuşi. Inchipuiţi-vă de pildă că, acum în toiul verii, ne-am putut bate cu bulgări de zăpadă. Da, în văgăunile Peretelui Roşu erau adunate mormane de zăpadă, înalte de aproape 20 m. Am ajuns în sfîrşit şi la Moara Dracului. Mitică se lipi mai strîns de Lenuţa, dar pînă la urmă, văzînd că nu se întîmplă nimic deosebit pe acolo, se linişti. Pînă la hornul întunecat al morii era greu de ajuns. Căţărîndu-se pe stînci, ajutaţi de frînghii, doi dintre băieţi, cei mai sprinteni, Nicu şi Gigi, s-au urcat pînă acolo. Dracul care rîşnea la moara aceea nu era altcineva decît vîntul care freca pietrele de pereţii hornului şi le transforma într-un nisip fin ca făina, iar grota întunecoasă era toată presărată cu acest praf alb.

Copiii îşi împărtăşeau impresiile. Mai toţi se bucurau că făcuseră în această excursie o lecţie de geografie vie despre care îşi vor aduce amunite şi-n zilele de şcoală. Seara, cînd ne-am întors la cabană, doar am mîncat, şi somnul a şi pus stăpînire pe noi toţi. Curînd, în dormitorul mare al cabanei se auzea respiraţia regulată a pionierilor. Sigur că mulţi dintre ei se visau acum eroii unor întîmplări pline de îndrăzneală.

Mia IONESCU

...nţă

DE LA VALEA UZULUI

Vacanţa de vară mi-am petrecut-o în colonie la Valea Uzului, în Moldova. Aici am făcut multe excursii în pădure. Am strîns nenumărate plante pentru ierbar şi am încercat să observ viaţa animalelor sălbatice.

— Să vedem care dintre noi o s-aduca plantele şi insectele cele mai deosebite pentru ierbarul şi insectarul pe care l-am început! ne tot îmboldea un băiat de la cercul de ştiinţe naturale, în ziua cînd am pornit într-o excursie.

Dacă am auzit aşa, fiecare ne-am răspîndit prin pădure, unii după flori, iar alţii după fluturi, cărăbuşi, licurici.

— Un şarpe! se auzi o voce de fată, în marginea poienii. Intr-o clipă toţi am fost acolo. Inîii ne-am temut. Apoi ne-am învins frica şi am prins şarpele. Acum el se află la muzeul şcolii noastre.

Victoria PASCU
cl. a V-a
Şcoala de 7 ani, nr. 7
Ploesti

SÎNT SIGUR...

Incepe din nou şcoala. Acum sînt în clasa a III-a. Incă de anul trecut mă tot gîndeam cum o să fie cînd voi deveni pionier. Număr mereu pe degete lunile care mă despart de clipa în care voi primi şi eu cravata roşie şi mi se pare că nu mai trec odată. Abia în vacanţă am împlinit 9 ani. Prietenii mei pionieri, Puiu şi Costel, m-au învăţat să salut pionereşte şi mi-au arătat insigna. Sînt sigur că în anul acesta voi deveni pionier.

Nicolae ENE
cl. a III-a
Şcoala medie de 10 ani
nr. 23 Bucureşti

IMI PLACE BOTANICA

Anul trecut, n-am putut învăţa botanică, eram în clasa IV-a. Imi părea foarte rău de acest lucru, deoarece la noi la şcoală e o grădină miciurinistă şi eu nu înţelegeam mai nimic din cele ce se lucra acolo. Mă bucur că de acum voi învăţa botanică şi voi avea posibilitatea să fac şi eu experienţe pe lotul miciurinist al şcolii.

Marius RADULESCU
cl. a V-a
Şcoala de 7 ani
Titu-Tîng — Bucureşti

GÂNDURI

Mai sînt cîteva zile şi mă voi vedea din nou cu colegele mele, de data aceasta în clasa a VII-a. Abia aştept să răsfoim împreună noile manuale. Chimie n-am învăţat pînă acum şi sînt tare curioasă să citesc dintr-o carte de chimie şi să intru cît mai repede în laborator, să fac experienţe.

Totul va fi mai greu anul acesta. Voi învăţa cu sîrg, ca să pot termina cum se cuvine cei şapte ani de şcoală elementară. E ultimul an pe care-l mai petrec alături de vechii şi bunii mei profesori care mă vor ajuta să-mi îndeplinesc dorinţa. Apoi mai am multe planuri pentru anul care începe: să învăţ fizică, să mă perfecţionez la volei, şi vreau să le îndeplinesc pe toate.

Sultana CUPSA
cl. a VII-a unitatea nr. 5
Oradea

VEŞTI

● Din calendarul care e fixat în perete, Victor Constantin rupe încă o filă, apoi citeşte: „1 septembrie". Prima zi de şcoală. Totul este pregătit pentru începerea anului. Victor Constantin, împreună cu alţi colegi de-ai lui de la Casa de copii „Vasile Roaită" din Tecuci, s-au străduit să facă şcoala lor dragă cît mai primitoare.

In primul rînd au făcut curăţenie în clase, apoi au reparat băncile şi materialul didactic. Ţi-e mai mare dragul să priveşti curtea şcolii. Gardul este reparat şi văruit cu multă grijă. Nu-i greu să-ţi dai seama că pionierii şi şcolarii de aici sînt buni gospodari.

Parte dintre elevi au pregătit şi cîteva daruri pentru şcoală, pe care le-au confecţionat în timpul vacanţei. Robu Nicolae, Ene Radu, Victor Constantin şi încă aţii aduc planşele şi hărţile pe care le-au lucrat ei în vacanţă şi care vor fi folosite ca material didactic în noul an şcolar.

● Şcoala, frumos împodobită, îşi aşteaptă prietenii. Iată-i, vin! Vin şi pionierii care şi-au petrecut vacanţa în Tabăra nr. 3 din Tg. Mureş.

Dar ce duc ei cu atîta grijă? se întreabă cei mici văzîndu-i. Sînt cristale de sare aduse ca dar şcolii, de la mina de sare din Praid, pe care au vizitat-o cu prilejul excursiei făcute la Sovata.

MICIURINIŞTII

Seara învăluie alene casele acoperite cu stuf ale satului.

Sandu Marinescu trece pe uliţă repede, preocupat; nici nu observă cînd Nicuşor, un prieten de al său mai mic, îl salută. Ii ajunseră doar la ureche cuvintele acestuia: „Ce mai pionier! Nici nu-ţi răspunde la salut..."

Sandu era într-adevăr tare preocupat. Altoise nişte vinete pe cartofi, la lotul experimental miciurinist al şcolii, şi tocmai discutase cu profesorul Foti despre ce mai aveau de făcut. Existau acolo pe lot cele mai diferite soiuri de plante. Incă din primăvară, Sandu şi cu Oprea Ion, bizuindu-se pe ceea ce învăţaseră la ştiinţele naturii în orele de şcoală, au altoit roşii pe cartofi, pe vinete, pe lauri. Acum aşteptau cu toţii să vadă: vor moşteni oare noile fructe proprietăţile altoiului şi ale port-altoiului? De altfel, experienţe pe marginea celor învăţate la şcoală mai făcuseră şi Mihalcea Mircea, Voicu Dumitru şi alţii...

De la seara cu pricina au trecut două luni de vacanţă, cu zile lungi şi călduroase, cu joacă, veselie, dar şi cu muncă rodnică pe lotul experimental.

Iată, acum, în preajma deschiderii şcolii, tinerii miciurinişti recoltează ultimele roade: roşii micado altoite pe cartofi săpunari, vinete lungi, floarea soarelui înaltă de trei metri.

Nicuşor, băieţelul numai de-o şchioapă, a venit să ajute la cules, dar se pare că e atît de încîntat, încît a uitat de treburi şi-şi plimbă curios privirea peste tot. Văzînd o plantă ciudată, întreabă:

— Sandule, ce plantă e asta?

Să-i zic roşie — se supără, că are şi cartofi; să-i zic cartof — iară se supără, că are şi roşii.

Văzînd încurcătura „puştiului", Sandu îi răspunde vesel:
— Zi-i şi tu „cartof-roşie"!

Toţi au izbucnit în rîs. Planta aceea ciudată rodise roşii cu seva trimisă de cartofi, iar cartoful dăduse tubercule cu hrana pregătită de roşie...

...Orele trec însă şi Nicuşor nu se mai miră, nu mai are cînd. Prin faţă i se perindă mereu alte şi alte plante ciudate: cartofi aerieni, castraveţi de cîte 2 kg., fasole cu teacă uriaşă şi cîte şi mai cîte!

Toate acestea sînt rod bogat — rodul muncii tinerilor miciurinişti, rod oferit acum de ei în dar şcolii dragi.

Ştefan ZEIDIS

Bine-ați venit la școală

E zarvă și-i rîset și-i soare...

Elena DRAGOȘ

Școala mea, printre frunze-arămii
Te străvezi cu ferești sclipitoare.
Ne aștepți, ca în fiece an,
Luminoasă și nerăbdătoare.

De pe ninsele piscuri venim,
De la marea cu chip nestatornic...
Din vacanță să-ți spună-ntîmplări,
Fiecare din noi este dornic...

Mult ne miră că băncile mici
Nu mai pot prea ușor să ne-ncapă.
Că de astăzi le vor stăpîni
Poate cei dintr-a-ntîia, de-o șchioapă...

Grupuri, grupuri, mereu ne-adunăm,
Și e zarvă, și-i rîset, și-i soare.
Tu ești tot mulțumită de noi.

Deși azi gălăgia-i prea mare.
Clopoțelul cînd sună deodat'
Pretutindeni tăcere se lasă,
Și cu toți laolaltă-ascultăm
Lecția ce se deapănă-n clasă.

Redacția și administrația București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin”. STAS — 3452 — 52